

Sygn. akt II Ca 409/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Marian Raszewski SSO Janusz Roszewski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Wajgielt

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2015 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. N.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Krotoszynie

z dnia 28 maja 2015r. sygn. akt I C 50/15

1. oddala apelację,

2. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedziba w S. na rzecz powódki M. N. kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO M. Raszewski SSO W. Vogt SSO J. Roszewski

Dnia 10 grudnia 2015 roku

II Ca 409/15

UZASADNIENIE

Powód M. N. wniosła przeciwko pozwanemu (...) Spółka Akcyjna w S. o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 10.938,27 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11.10.2012 r. a, także kwoty 462,22 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 11.10. 2012 r. oraz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany wniosł o oddalenie powództwa i zasądzenie zawrotu kosztów.

Sąd Rejonowy w Krotoszynie wyrokiem z dnia 28 maja 2015 r. zasądził od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powódki M. N. kwotę 3430, zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2012 roku do dnia zapłaty. Oddalił powództwo w pozostałym zakresie i rozdzielił stosunkowo koszty postępowania pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożyła pozwana zaskarżając wyrok w części zasądzającej ponad kwotę 430 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2012 r. , tj. co do kwoty 3000 zł z ww odsetkami oraz w punkcie 3 wyroku w całości.

Wyrokowi zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku:

- art. 233 § 1 kodeks postępowania cywilnego poprzez dokonanie nieprawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności opinii biegłych sądowych z dziedziny ortopedii i traumatologii oraz psychologii, co doprowadziło do ustalenia nadmiernego zakresu krzywdy doznanej przez powódkę na skutek zdarzenia z dnia 10 maja 2012 r.,
- art. 232 w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez uznanie za udowodnione, iż powódka wykazała, aby doznała krzywdy uzasadniającej przyznanie jej zadośćuczynienia w kwocie 3 000,00 zł ponad przyznaną jej na etapie postępowania likwidacyjnego sumę 7 000 zł;
- art. 108 § 1 w zw. z art. 100 k.p.c. poprzez rozstrzygnięcie o kosztach postępowania jedynie co do zasady,

Zarzuciła również naruszenie prawa materialnego:

- art. 445 w zw. z art. 444 i 822 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez błędną wykładnię przejawiającą się w uznaniu, że odpowiednią sumę zadośćuczynienia za skutki zdarzenia z dnia 10 maja 2012 r. stanowi łącznie kwota 10 000,00 zł, podczas gdy przy rozważeniu zakresu krzywdy doznanej przez powódkę oraz wszelkich przesłanek, które należy wziąć pod uwagę przy ustalaniu zadośćuczynienia odpowiedniego do następstw zdarzenia wywołującego krzywdę, stanowi ona sumę nieodpowiednią i znacząco wygórowaną,
- art. 6 k.c.) poprzez przyjęcie, że powódka dostatecznie wykazała, iż z uwagi na udział powódki w zdarzeniu z dnia 10 maja 2012 r., należna jest dopłata zadośćuczynienia w kwocie 3 000,00 zł.

W oparciu o te zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia w części zaskarżonej i oddalenie w tym zakresie powództwa i stosownego rozstrzygnięcia o kosztach.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy i uznaje je za własne. W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sadu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Sąd Rejonowy – wbrew zarzutom zawartym w apelacji – prawidłowo ustalił zakres krzywdy jakiej doznała powódka w wyniku wypadku. Powódka po urazie odczuwała dolegliwości bólowe przez okres 2 miesięcy. W ciągu pierwszego tygodnia ból był intensywny (osiem w dziesięciostopniowej skali) do końca drugiego tygodnia obniżył się do 3 stopni, a do końca pierwszego miesiąca wynosił 2 stopnie. W wyniku wypadku doznała powierzchownych urazów kręgosłupa i głowy, dwukrotnie przebywała w szpitalu i leczyła się ambulatoryjnie. U powódki występowało drętwienie palcy ręki lewej, miała ona zawroty głowy, którym towarzyszyły wymioty. Powódka została całkowicie wyleczona i aktualny jej stan zdrowia jest dobry. W związku z wypadkiem u powódki wystąpiły reaktywne zaburzenia adaptacyjne adekwatne do przebytej sytuacji stresowej jaka był wypadek. Występujące leki uniemożliwiały jej prowadzenia samochodu przez okres czterech miesięcy. Po tym okresie powódka wróciła do sprawności psychicznej z przed wypadku.

Wszystkie swoje ustalenia Sąd oparł o opinie biegłych, którzy dokładnie opisali krzywdę jakiej doznała powódka w wyniku wypadku. Ustalenia te są więc obiektywne i wynikające z wiedzy specjalistycznej.

Sąd Rejonowy biorąc pod uwagę powyższe okoliczności trafnie ocenił, że odpowiednim zadośćuczynieniem jest kwota 10.000 zł. Należy podkreślić, że zdrowie jest najważniejszym dobrem człowieka i jego naruszenie musi być odpowiednio rekompensowane stosownie do doznanych urazów, cierpień zarówno fizycznych i psychicznych. Zadośćuczynienie nie może być symboliczne lecz musi pełnić swoją funkcję kompensacyjną.

Ustalona przez Sąd Rejonowy kwota zadośćuczynienia nie narusza prawa materialnego, gdyż jest odpowiednia do doznanej przez powódkę krzywdy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c. orzec jak w sentencji.